

DUCH SVOBODY

Ondřej „Tichošlápek“ Matěj

Studený, jižní vítr líně rozháněl mlhu, která se přes noc připlížila na divokou pláň z východních hladin Tichých vod. Ranní sluneční paprsky se snažily proniknout tuto hráz a poskytnout obyvatelům planiny první dotyky tepla. Mlha se pomalu srážela na dlouhých stéblech trav vlnících se ve větru a přicházející den vykouznil na zemi obraz třpytící se nebeské klenby.

Malá prerijská liška ospale pozorovala hru světla, když náhle její pozornost upoutala drobná postava jedoucí na štíhlém mustangovi. Liška zlobivě vyštěkla do ztichlé pláně a ladným skokem zmizela ve své noře. Jezdkyně se tiše zasmála. Mustang však pohodil hlavou a zafřkal. Dívka se nahnula nad jeho vlhkou šíjí a její drobná, doruda opálená ručka jej laskavě pohladila.

„Pst, klid Léto, neruš ty, kteří se chystají spát.“ Zašeptala a s úsměvem se narovнала. I tento drobný projev života planě byl pohlazením pro její mladou duši. Radost života, duch svobody tolik vzácný pro její mizející lid. Pohodila hlavou, až drobné ozdoby na jejích spletených havraních vlasech zaválaly ve větru a doširoka rozpřáhla ruce. Pozvedla hlavu k nebesům a nechala si tvář omývat studeným větrem. Drobné kapičky rosy stékající po její hebké tváři ji lehce studily.

„Amosi, větre jižních hor, dopřej nám úspěšný den,“ zvolala tichounce a doširoka otevřela jasně zelené oči. Vítr ji jemně hladil po tváři a celým tělem ji procházelo mrazivé vzrušení.

Dívka patřila k hevrenům, vládcům koní, mizejícímu lidu Divoké pláně. Jejich svoboda, touha a vůle po svobodném světě krutě narážela na rostoucí příliv osadníků, kolonizujících zdejší kraj.

A tak z početného národa, který volně křižoval po zdejší pláni, zbyla po čase jen hrstka osamělých kmenů, marně se snažících svobodně žít. Dívka patřila k jednomu z takových kmenů, který kočoval zde na západním břehu Tichých vod v blízkosti planiny šedého prachu. Kmen málo početný nevzbuzoval příliš pozornosti sluhů temných pánů, sídlících na planině. A tak až na občasné nájezdy tlup lovců koní, žili tito hevreni v relativní harmonii. Dívka získala při obřadu zrození jméno Leila a byla vychovávána k moudrosti vůdcem kmene. Až do včerejšího svítání, byla zasvěcována do tajů života na Divoké pláni, do pochopení jejich zákonů a sil řídících zdejší život. Včerejší den však pro ni znamenal novou cestu. Je zvykem u všech hevrenských kmenů, že každý po dosažení určitého věku musí projít obřadem dospělosti. A tak jako spousta mladých hevrenů před ní a snad i po ní, se vydala s příchodem dne na svou cestu.

Ranní mlha se pozvolně rozpouštěla. Slunce se vyhouplo zpoza horizontu a ozářilo širou pláň. Studený vítr vystřídal teplý vánek ze severu, který si pohrával se stébly travin.

V tomto zeleném moři, v zemi jí známé, se Leila cítila jako znovuzrozená. Sama jen svěrným mustangem na cestě k dospělosti. Když za včerejšího svítání vyjžděla od svého stáda, byla vzrušená a nadšená z nadcházející zkoušky. Neměla stanovený žádný cíl a směr. Jejich šaman hovořil o tom, že si jí zkouška sama najde, že pozná výzvu, kterou před ní postaví pláň. Včerejší odpolední liják trochu zchladil její nadšení, ale když stála schovaná pod skalní římsou a tiskla se k horkému mustangovu boku, snila o velké výzvě, které bude čelit, porazí,

vrátí se slavná a stane se až do konce života váženou členkou svého stáda. Dnešní noc strávili pod římsou, ale sotva zahlédla na obzoru první znamení příchodu nového dne, hbitě se vyhoupla na mustangův hřbet a vyrazila plná dychtivosti na cestu.

Její mustang byl elegantní zvíře. Štíhlý, hbitý a nesmírně inteligentní. Hnědé ladné tělo zdobily drobné bílé skvrny na nohou, krku a hlavě. Stáda těchto majestátních zvířat se ještě vzácně potulovala po celé pláni.

Před několika lety přihnali válečníci jejího kmene malé stádo koní. Její hřebec byl sotva odrostlý, ale jeho vzdor v ní vyvolával obdiv. Pomalými krůčky si získávala jeho důvěru, a když jí poprvé dovolil vyhoupnout se mu na hřbet, byl to pro ni na dlouho nejkrásnější zážitek.

Divoce cválali rozlehlou plání a Leilinu tvář zdobil nádherný úsměv. Po zvyku kmene mu vplétala do hřívy drobné provázky a peříčka ptáků žijících na pláni. Postupem času se úcta a láska mezi nimi prohloubily a hřebec byl jediným mustangem v kmene, který na sobě nesl jiného jezdce. Leila mu dala jméno Léto, po roční době, kdy jej poprvé spatřila.

Krajina, kterou projížděli, byla rovná, jen tu a tam jí zvlínily drobné kopečky a skaliska. Leila poznávala některé z kopečků, kde za jasných hvězdných nocí sedávala u ohně a poslouchala příběhy vyprávěné šamanem.

Modré nebe nad hlavou zvěstovalo nádherný teplý den. Před nimi se klikatil potůček, a tak se rozhodla na chvíli sesednout, doplnit zásobu vody a vykoupat se. Drobným stiskem stehen zastavila Létův krok na břehu potoka, obezřetně se kolem sebe rozhlédla a seskočila. Léto chvíli věřil a pak sklonil štíhlou hlavu a dychtivě se napil.

Dívka stáhla vyšívanou jezdeckou deku z jeho hřbetu a rozprostřela ji po travinách. Přistoupila k mustangovi, pohládla jej a chvíli pozorovala, jak se napájí. Zabodla své dlouhé, zdobené kopí do země, odepnula si pásek, na kterém visel v korálky ověšené pochvě krátký meč, jehož jílec byl omotán koženými provázky. Sundala si mokasíny, dlouhé vyšívané kožené kalhoty i halenu bez rukávů a nahá skočila do potůčku.

Škádlivě cákala vodu na Léta, až zlobně zafrkal, poodešel několik kroků od vody a raději se začal pást. Dívka se tiše smála a pak se posadila do chladivé vody. Po laskavém větru pláně, byla voda jejím nejmilejším živlem. Nabírala ji do dlaní a nechávala stékat po svém těle.

Cítila se svobodná, tak plná života, že se jí chtělo hlasitě rozkřičet do celého kraje. Ale znala pláň a její obyvatele, a tak nechala své emoce bouřit uvnitř své mysli. Když se vody dost nabažila, rozhodla se vyrazit dál.

Vstala, naposledy nabrala vodu do dlaní a nechala si ji stéci mezi řadry. Léto se pásl několik kroků od ní, občas zvedl svou hlavu a zavěťřil.

„Léto.“ Zavolala na něj tichounce. Mustang zastříhal ušima a pohlédl na ni. Její drobné, do ruda opálené, nahé tělo se třpytilo kapičkami vody. Havraní vlasy, ozdobené bílými peříčky préríjních ptáků, jí zplihle ležely na ramenou. Hevrenka měla jemné rysy, drobná ústa dokázala vykouzlit úsměv, který zkrášlil už tak krásnou tvář. Drobná řadra se leskla v záři slunce a vrhla dva krátké stíny na její ploché břicho. Kromě kožených řemínků na zápěstí a kotnících ji zdobil už jen modrý amulet visící kolem krku.

Vyskočila z vody a nechala se sluncem a vlahým větrem osušit. Tohle byla ta nejkrásnější chvíle, kterou znala. Nechat si ztuhlé tělo hladit paprsky slunce a ovívat teplým větrem.

Když i poslední kapka vody sklouzla z jejího nahého těla, rychle se oblékla. Doplnila zásobu vody. Svůj cestovní vak si přehodila přes ramena, popadla do pravé ruky kopí, do levé jezdeckou deku. Pak se šílenou rychlostí rozběhla přímo na mustanga.

Léto znal její hru, hbitě uskočil, otočil se a rozběhl se za utíkající dívkou. Po několika krocích ji dostihl a něžně do ní strčil čumákem. Leila se svalila do trávy sahající ji v tomto místě po kolena a zůstala nehybně ležet. Mustang jí přeskočil, obrátil se a pomalu se k ní přiblížil. Dívka ucítila jeho studený, vlhký čenich na své levé tváři.

S hlasitým smíchem odhodila kopí a deku a chňapla po jeho hlavě. Mustang zafrkal a jemně ji přitiskl hlavou k zemi. Dívka se chvíli se smíchem bránila, ale pak zvažněla.

„Vyhráls, příteli. Ale teď dost hraní, moje zkouška na mě čeká.“ Mustang zvedl hlavu a zůstal klidně stát. Leila vstala a popadla deku a kopí. Deku přehodila přes Létův hřbet, elegantně se do něj vyhoupla a vyrazili lehkým klusem do pláně. Vítr ji hladil na tváři a tiše zpíval. Krátce před polednem však vítr zneklidněl. Léto pohazoval hlavou a vzrušeně se rozhlížel po krajině. Leila napínala všechny své smysly ve snaze najít zdroj mustangova rozrušení.

Lehoučký závan větru pohladil dívku po tváři. Pláň byla klidná, vánek čečral dlouhé stébla trav, nikde žádná zmínka něčeho neobvyklého. Přesto Leila cítila uvnitř své mysli jasné známky vzrušení. Drobným stiskem stehen zastavila Létův ladný krok a s laskavým pohledem z něj seskočila. Jemně přejela prsty po svém kopí a pevně kolem něj obtočila prsty.

Opírajíc se o Létův štíhlý krk napjatě pátrala po příčinách náhlého vyrušení. Mustangovým tělem probíhal slabě znatelný třesot. Leila si přitáhla jeho hlavu ke své a tichým hlasem k němu promluvila.

„Cítím to, cítím tu výzvu, cítím, že jsem našla svůj cíl.“ Léto zastříhal dlouhýma ušima v odpověď a jemně od sebe hevrenku odstrčil. Otočila se a pomalými drobnými krůčky se od něj vzdálila. Mustang si ji zvědavě prohlížel. Drobnou dívku ztracenou v moři stébel s dlouhým kopím, jehož hrot bojově trčel k nebesům, pevně sevřeným v pravé ruce.

Leila zavřela oči a nechala se ovívat vánkem. Ticho Divoké pláně rušené jen šuměním dlouhých stébel umocňovalo v dívce pocit velké výzvy stojící před ní. Otevřela víčka a začala podrobně prozkoumávat prostor na zemi kolem ní. Její zelené oči vzrušeně pátraly a hledaly sebemenší stopu, která by vysvětlila to náhlé volání.

A pak, jen pár kroků od místa, kde stála, spatřila nesourodost v jinak dokonalé krajině. Popošla těch pár kroků od místa, kde stála a spatřila cestičku, prošlapanou nějakým velkým zvířetem. Chvíli ji sledovala a tělem jí projela vlna úleku.

Na hnědé zemi se v záři slunce blyštěla velká stopa skalního lva.

Úlek vystřídal strach. Obezřetně se rozhlédla kolem sebe a pečlivě studovala hru větru na travinách prerie, ve snaze vypátrat jejího pána.

Dlouhou chvíli takhle studovala krajinu před sebou, avšak nenalezla žádnou známku nebezpečí. Přesto si byla naprosto jistá, že výzva stojící před ní se kdesi v moři stébel skrývá a čeká. Pomalu se otočila a obezřetným krokem se vydala k mustangovi. Ten nehybně stál a velkýma, tmavýma očima ji sledoval. Při každém kroku, cítila na svých zádech pocit přítomnosti lva.

Dívka došla ke hřebci a čelem se dotkla jeho hlavy. Levou rukou zlehka prohrábla spletenou hřívu a objala štíhlý krk. Pohlédla na ruku, v níž třímala kopí. Prsty měla sevřené tak pevně,

že začínaly pomalu ztrácet rudou barvu. Natáhla paži a vrazila kopí do země pod nohama. Pak stočila svůj pohled do pláně. Stála, ztracená v chmurných myšlenkách.

Tohle byl ten pocit, na který čekala, ta výzva pro ni připravená. Ale samotné zjištění, že má sama stanout proti pánu prerie, jehož jméno vyvolávalo bázeň, ji děsilo.

Snila o slavných skutcích, o tom, že se vrátí jako hrdinka a pomůže heverenům v boji za jejich svobodu. Ale znala také příběhy o skalních lvech, a věděla jak mocný a nebezpečný protivník to je. Jenže ten pocit, to volání, co s každým nádechem sílilo, jí nedovolovalo opustit myšlenky na střet s tímto tvorem. Na souboj, který pro ni v tuto chvíli znamenal jistou smrt.

Smrti se však nebála. Už dávno pochopila z pozorování života na pláni, že všechno, co má svůj začátek, má i svůj konec. Během mládí, při pohledu na její zmenšující se lid, v ní rostly velké sny o boji heverenů za svobodu a volnost. A v koutku duše doufala, že i ona může přispět k vítězství. Chtěla ve zkoušce obstát se ctí, stát se slavnou a uznávanou členkou kmene, aby třeba časem mohla vést. A proto nedokázala pochopit toto nutkání, které se jí vloudilo do mysli.

Leila stála a čekala, zda stejně jako vítr to nutkání zeslábně a vytratí se jako za bezvětřných dní, avšak pouze v ní sílilo a volalo stále hlasitěji. A pokud by přeci ustalo, nevrátí se zase? Dojde pak někdy odpočinku? Může snad, zde v tiché, větrem zmítané krajině, její smrt něčemu pomoci? Může tohle být vykoupení za životy těch, kdož chtějí svobodně žít?

Možná tohle, napadlo ji, je ta zkouška, ve které musím obstát. Tohle je ta výzva, které musím čelit, abych stejně jako ostatní mohla být považována za dospělou a odhodlanou vybojovat si svou svobodu.

Do mysli se jí vloudila slova šamana, který se s ní loučil za rozbřesku: „Měj oči otevřené, mysl čistou a prázdnou bez pochyb. Naslouchej větru a svým instinktům a dokážeš zvládnout všechny výzvy.“ Je tohle skutečně podstata zkoušky? Prokázat, že ten kdo je hoden nazývat se dospělým, dokáže s klidným a čistým srdce podstoupit všechny výzvy a volání planě, aby mohl svobodně žít?

Utopená v těchto poznáních, s očima schovanými pod víčky, stála po boku Léta a pevně svírala jeho horkou šíji. Mustang instinktivně cítil blízkost rozhodnutí a ticho narušil jen občasným vzrušeným zafuněním. Vítr, zpočátku klidný, teď zesílil a umocňoval v dívce pocit rozhodnutí.

Leila doširoka otevřela oči, obrátila tvář k nebesům a hlasitě zvolala do burácejícího větru. Mustang na ni pohlédl a zařičel, jak nejvíc svedl. Dívka jej pohladila a přitiskla se k němu. Chvíli tak setrvala v němém pochopení svého rozhodnutí.

Nekonečný travnatý oceán hnaný větrem kolem nich bouřil, předchozí klid byl ten tam. S velkým přemáháním se od Léta nakonec odvrátila, udělala pár vrávoravých kroků a upřela zrak na prerii před sebou. Jako drobné korálky, jedna za druhou, stékaly jí slzy po tváři. Avšak vítr dál bouřil a nedovolil žádné z drobných kapek dopadnout na zem.

Leila se dlouze nadechla a obrátila se k Létovi. Jeho horké, pevné, vzrušením ovládané tělo ostře kontrastovalo se zvedající se bouří. Vítr převracel jednotlivé copánky jeho hřívky. Dívka k němu přistoupila a ze hřbetu mu sundala vyšivanou jezdeckou deku.

Vítr se do pokrývky zabořil jako do plachty lodi, ale Leila hbitými, nesčetněkrát dělanými pohyby, deku zkrotila a složila v malý uzlíček, který položila Létovi k nohám. Ze zad sundala vak a láhev vody a odložila je také. Sundala mu pletenou uzdu a pohladila ho na čele.

Mustangovi se rozšířily nozdry a lehce strčil dívku do ramene. Leila jej něžně uchopila kolem hlavy a přitiskla se k němu.

„Teď jsi volný a svobodný, příteli.“ Zašeptala a vtiskla do jeho jemné srsti lehký polibek.

„Kéž tě vítr na cestách provází!“

Prudce se od Léta odvrátila, popadla kopí a vydala se po stopě lva do rozevláté krajiny. Snažila se vytěsnit všechny znepokojující myšlenky a soustředit se jen na výzvu, kterou před ní postavila zkouška.

Pocit osudovosti stále sílil a nabýval na síle, stejně jako vítr. Pozorovala pláň před sebou a hledala toho, který jí byl předurčen.

Ve velké výšce nad ní přeletěl orel a šumící oblohou se nesl jeho skřek. Leila byla ráda, že není jediná, kdo hledá své naplnění.

S každým krokem z ní odpadávaly ty myšlenky, které ji zrazovaly od toho, co měla v záměru. Její vědomí se odpoutávalo od pochybností, až zůstala jen křišťálově čistá mysl bez pochyb. Výzva stála před ní, bez jakékoliv poskvrny.

Po pár stech metrech jí zaplavilo vzrušení. Kus před ní se na horizontu v oparu nezřetelně rýsovala masa skal. Několik desítek kroků před sebou Leila spatřila černou špičku lvího ocasu.

Zrychlený tlukot srdce ji překvapil, stejně jako pocit uvolnění, že konečně našla, co hledala. Pevně sevřela kopí, až se její krátké nehty zaryly do dřevěné násady a vydala se pomalým, ale pevným krokem směrem k ležící šelmě.

Mocný závan větru se jí opřel do zad a vlahým dechem políbil její šíji. Pak se naposledy ozvala píseň prerie a vítr se umlčel. Hevrenka se při takovém polibku zachvěla, ale nespouštěla oči z teď už jasně viditelné ležící šelmy.

Lev zlostně zavrčel do náhlého ticha. Vycenil dlouhé tesáky a líně se zvedl ze země.

Zatajil se jí dech, když spatřila mladého pána plání.

Lev popošel několik kroků směrem k ní a zastavil se. Modrýma korálkovými očima si dívku prohlížel. Doširoka rozevřel tlamu a hlasitě zařval.

Leile se přitom zježily všechny chloupky na těle. Chytila kopí oběma rukama a namířila jeho hrot směrem k šelmě. Oči se jí leskly, když pozorovala svého soupeře. Vlastní paže se jí zdály slabé a tenké, v porovnání s tlapami zvířete, jako stébla trav proti mohutným vzrostlým stromům Zelanských vrchů.

Přesto pevně, bez známky strachu stála a čekala. Čas jako by se zastavil. Jen tlukot srdce jí prozrazoval, že žije. Vše čekalo na jakési znamení.

Jak tak stála, začal se jí zmocňovat mírný pocit nervozity. Lev stál naprosto nehybně, hlavu bojovně vystrčenou nad travu. Nic neprozrazovalo jakýkoliv jeho záměr.

Leila studovala každíčký viditelný detail jeho postavy. Jeho mohutné čelisti, lehce pootevřené, pysky výhružně vyhrnuté a odhalující dlouhé řady velkých bílých zubů. Čenich nakrčený, hladký prostý jakýkoliv šrámu a jizev. Ušní boltce bojovně napřimené, snažící se zachytit sebemenší náznak dívčinina pohybu. Mladý, nádherný lví samec, jakoby zrozený z pláně, právě jen pro tuto chvíli.

Počáteční závan nervozity se pomalu a tiše vyplížil odněkud z tajných úkrytů Leiliny mysli a začal ji pohlcovat. Pořád se však držela na nohou a dívala se do tváře šelmy.

Lev znovu zařval. Drobné zachvění projelo dívčíným tělem a na zádech ji zastudil pot. Šelma pomalu sklonila mohutnou hlavu a napřímila ocas. Pokrčila zadní běhy a hluboce nasála čerstvý vzduch do plic.

Leila opatrně zakročila pravou nohu a tvář se jí rozjasnila úsměvem. Teď. Strach byl opět pryč, tentokrát nadobro. Mysl měla čistou a pevnou. Už nebylo kroku zpět. Zbývalo jen vítězství nebo smrt.

Lev se s mohutným řevem odrazil vstříc dívce s tlamou rozevřenou. Jeho řev se smísil s jejím výkřikem. Dlouhé kopí pevně svírané drobnými pažemi se hluboko zarazilo do levého ramene šelmy. Váha mohutného těla vyrazila dívce zbraň z rukou a síla nárazu jí odhodila několik kroků zpět. Úder o zem s ní bolestně otfásl.

S každým nádechem očekávala rozzuřenou šelmu, vyskakující odkudsi z travin a zakusující se jí do těla. Lev však kdesi za hradbou trávy, zuřivě řval a prskal.

Leila se prudce nadechla a mátožně se postavila omámená úderem o zem. Pohlédla na lva, který bojoval s kopím vraženým v těle.

Mohutnou tlamou svíral dřevěnou násadu kopí a snažil se ji trhavým pohybem vyškubnout z těla. Hevrence se sevřelo hrdlo, když šelma vytrhala kopí z rány a mocným stiskem čelistí jej rozlomila.

Z rány se vyřinula krvavá řeka a volně stékala po jeho levé tlapě. Lev zařval a vyřítit se na dívku. Leila se pokusila uskočit, ale stačila pouze pravou rukou tasit krátký meč, když se jí mohutné čelisti zabořily do levého ramene.

Těžké, svalnaté tělo ji snadno srazilo k zemi. Náraz jí vyrazil dech a bolest v ráně málem připravila o vědomí. Dlouhé tesáky projely masem a zarazily se na kostech.

Lev však nestihl dokonat své dílo, neboť setrvačností zuřivého útoku přeletěl přes dívku a rozplácl se na zádech, div že jí nevytrhl paži z ramenního kloubu. Šelma se s řevem překulila na nohy. Uskočila stranou a vrhla se z pravé strany na dívčino hrdlo.

Leila, ležící na zádech a bojující s návalem bolestí, koutkem oka zpozorovala jeho útok a v zoufalém pokusu o záchranu, máchla tím směrem mečem. Čepel zasáhla hlavu zvířete ani ne dvě stopy od hrdla. Lev zakňučel. Zásah vychýlil jeho tlamu kousek za dívčinu hlavu, kde čelisti cvakly do prázdna.

Síla vložená do úderu Leilu přetočila na bok. Vyděšeně zírala na prskající zvíře zběsilé mávajícím hlavou kousek nad ní. Lev si ji přestal všímat, a tak se s vypětím všech sil překulila na kolena, levou paži nehybně pokroucenou, visící k zemi jako mrtvá větev na mladém stromě.

Bolest v rameni byla neskutečně mučivá, ale podrážděné vrčení lva ji nedovolilo se bolesti podvolit. Snažila se postavit, ale utrpení a otřes způsobený pádem ji zabraňoval nabýt rovnováhu.

Šelma vrčela a vydávala hlasité podrážděné skřeky. Ostrá čepel dívčina meče ji způsobila dlouhou krvavou ránu táhnoucí se přes pravé oko. Porušila neposkvřené temeno nosu a končila rozseknutým čenicem. Lev oslepený a bolestí mučený, bil tlapami do země a vytrhával velké kusy hlíny, nasáklé jeho krví.

Leila se nedokázala postavit. Mysl jí pohlcovala bolest. Bloudila kdesi na hranici bezvědomí, jen poslední špetka vůle držela oči na jejím soupeři. Náhlé ticho ji dohnalo k zoufalství. Lev na dívku zlostně pohlédl, vztekla zařval a vyrazil k ní.

Leila zděšeně vykřikla. Rozevřená zakrvácená tlama se blížila. Z posledních sil, na hranici zoufalství a strachu, vyrazila její pravá ruka třímající meč, vstříc smrtícím čelistem.

Čepel projela šelmě ústy, prorazila mohutnou lebku a projela mozkem. Silné tělo velkou rychlostí dopadlo na drobnou hevrenku a pohřbilo ji pod sebou. Leila cítila posmrtný třas zvířecího těla, které se na ní naposledy napjalo a ztichlo. Zřetelně cítila na hrudi horkou krev vytékající ze zvířecích úst.

Vyděšená a mučená bolestí vyprostila pravou ruku ze lví tlamy a pokusila se odstrčit těžkou hlavu ze své hrudi. Hlava se posunula o nepatrný kousek, zavadila o dívčino ňadro, ale poté co jí došly síly, se vrátila na původní místo.

Leila zasténala a vzdala pro tuto chvíli marnou snahu o vyproštění. Opatrně strčila ruku do lví tlamy a se značným vypětím sil vytáhla svůj meč. Její pohled upoutal chybějící levý horní tesák, který musela šelma v souboji ztratit. Leila odevzdaně položila meč podél na zem a zůstala nehybně ležet.

Zavřela oči a málem se utopila v záplavě bolesti a únavy. Pak se ale, kdesi v koutku její mysli, objevil drobný záblesk, jako jemný paprsek slunce za zamračeného dne.

Vítězství! Ona to dokázala. Přijala výzvu a zvítězila nad ní.

Ten pocit se pomalu šířil jejím tělem a rozproudil krev ve znavených údech. Na tváři se jí objevily drobné kapičky slz. Stékaly do vlasů a ušních lalůčků. Rána na rameni strašlivě bolela a páčila, ale teď, když konečně pochopila, že zvítězila, byla to pro ni jen temná skvrnka pulsující jí v mysli. Vychutnávala si klid a svobodu tohoto okamžiku. Čas pomalu plynul stejně.

Pak jí cosi velkého a tmavého zakrylo výhled na nebe a čísi vlhký jazyk jí drsně přešel po tváři.

„Léto!“ Vykřikla. „Příteli, ty jsi zůstal!“ Mustang se nervózně třásl z pachu krve mrtvého lva. Jeho náhlý příchod vrátil dívku do reality.

Roztržené rameno pekelně pálo. Leila si opatrně sáhla na vlhkou krví zborcené rameno a zasténala. Rána byla zlá. Věděla, že se musí dostat zpod mrtvého zvířete, jinak vykrvácí.

Pokusila se znovu odstrčit lví hlavu z hrudi, ale ani tentokrát se jí to nezdařilo. Mustang stál nad ní a tiše frkal. Leila se po několika pokusech podařilo vyprostit nohy zpod lvího těla. Pokrčila je a zarazila paty do mrtvolky. Pak je prudkým pohybem narovнала.

Paty sklouzly po lvím těle, ale přesto se jí podařilo vysunout se o malý kousek ven. Příšerná bolest jí projela ramenem, cosi se jí zarazilo do těla, až hlasitě vykřikla. Chvíli jen ležela, zuby stisknuté, rty zkřivené v bolestném úšklebku. Pak však znovu tvrdohlavě pokrčila nohy, paty pevně zabořila do těla šelmy a prudce je narovнала.

Na poslední chvíli instinktivně nadzvedla hlavu a ramena a podařilo se jí vysunout zpod těla. Unaveně se položila, projela jí bodavá bolest. Namáhavě se posadila a pravou rukou si sáhla dozadu na rameno. Nahmátla cosi tenkého, dlouhého, zaraženého pod lopatkou.

Stiskla zuby a předmět z těla vytáhla. Bolest, jí zatemnila mozek. Jen seděla, zuby stisknuté tak, že cítila pachut' krve na jazyku. Přivřenýma očima pohlédla na krvavý předmět v pravé ruce a spatřila chybějící tesák šelmy. Dlouho se na něj upřeně dívala, ale pak jí bodavá bolest přinutila jednat.

Strčila si tesák za opasek, nahmátla svůj krátký meč a zasunula jej do pochvy. Zapřela se o mustangovu nohu a s velkou námahou se postavila. Mustang jí pomáhal držet rovnováhu.

Chvíli jen tak stála, malátně koukala na pláň před sebou, a pak pomalým vrávoravým krokem vyrazila k místu, kde zanechala svůj vak.

Ležel vedle větrem rozevláté jezdecké deky, kde jej před bojem odložila. Unaveně se svezla na kolena a zdravou rukou prohledala vnitřek vaku. V duchu zaklela, že si nevezla nějaké látky pro případ zranění. Vytáhla láhev s vodou a dlouze se napila. Pak si opatrně omyla ránu. Vytasila meč a rozřezala jezdeckou deku na drobné kusy, které pak navlhčila a přiložila na ránu.

Rozřízla Létovy postroje a pevně si jimi připevnila svůj provizorní obklad. Zbytky kožených provázku připoutala levou ruku pevně k tělu, aby jí náhodný pohyb ruky nezpůsobil v rameni zbytečnou bolest. Tušila, že ruka je ztracená, ale teď šlo o její čas na tomto světě a tak se tím odmítla zabývat. Důležité bylo dostat se odsud a vrátit se domů. Jinak pravděpodobně vykrvácí.

Leila se s námahou postavila a rozhlédla se kolem. V ruce držela meč, na kterém byly ještě znatelné stopy lví krve. Vrávoravě vyrazila zpět, kde tušila, že lev leží.

Nebýt spousty tmavé krve srsti šelmy, vypadala by jako by spala. Leile najednou bylo zvířete líto. Když před ním stála, s kopím v ruce byl soupeřem, výzvou, zkouškou na její cestě.

Ale teď ji tížil pocit viny. Kvůli ní musel zemřít tento majestátní tvor. Poklekla vedle něj, dlaň své pravé ruky mu láskyplně položila na temeno hlavy. Třesoucím se hlasem poděkovala soupeři za odvahu a statečnost projevenou v boji.

Na víčkách jejích zavřených očí se zaleskly dvě drobné slzičky, sjely po tváři a dopadly na kreví prosáklou zem. Musela odejít, ale bylo jí líto nechat jej jen tak, napospas mrchožroutům. Jedinou trofejí pro ni byl jeho ulomený tesák, který měla za pasem. Na tváři ji zahrál úsměv, když si vzpomněla na své sny z mládí, kdy toužila ozdobit jejich stan kůží nějakého mocného zvířete, aby všichni lupiči a zloději koní věděli jak silný je její kmen. Ale teď, tváří tvář té možnosti to nemohla udělat. Nejen proto, že neměla sílu, ale úcta a respekt k šelmě by jí to nedovolily.

Dívka se postavila. Pohled jí padl na kopí ležící v uvalené trávě. Bylo rozlomené na dva kusy. Se smutkem se pro něj sehnula a vydala se zpět k mustangovi, který se klidně pásl asi sto kroků od ní.

Vyčerpaná a znavená dorazila k Létovi a sesunula se do stínů k jeho nohám. Kůň zafrkal a šťouchl do ní nosem. Leila se opřela o zlomené kopí a namáhavě se postavila. Nohy se jí třásly. Do zbytku jezdecké deky zabalila obě části své zbraně a svázala je zbytky postroje. Připevnila k tomu láhev na vodu a toto torzo si přehodila přes pravé rameno.

Obešla mustanga, zdravou paží se zachytila hřívou a odrazila se od země ve snaze vyskočit na jeho hřbet. Ale zesláblé tělo nesčetněkrát dělanou činnost nezvládlo. Dívka se chvíli křečovitě držela mustangovy hřívou, pak se však svalila na zem do zelené trávy. Léto zařehotal a pohodil hlavou. Obezřetně se kolem sebe rozhlédl, pokrčil kolena a lehl si na zem. Leila polaskala jeho štíhlou hlavu a posadila se na něj. Pevně jej zdravou rukou objala, mustang zahrabal kopyty a opatrně se postavil. Dívku stálo značnou námahu, aby se na hřbetě udržela. Když se mustangův pohyb uklidnil, vítězoslavně se usmála. Narovnála se a znovu jej pohladila. Mustang pohodil hlavou a pomalu se vydal do širé pláně rozprostírající se všude kolem.

Byla hodina po poledni. Slunce dosáhlo svého vrcholu a jeho paprsky spalovaly Divokou pláň. Leilino rameno tupě tepalo. Bolest v rameni a ztráta krve těžce dolehly na její mysl, už

neviděla zdolanou výzvu, své vítězství a novou cestu, která se před ní otevřela. Dopadl na ni stín zbytečné trýzně, kterou teď podstupovala. Zmítaly jí pochyby.

Byla ona výzva, která se ozvala uprostřed planiny skutečná nebo jen její nadšení a touha? Byla to skutečně ona zkouška, kterou měla projít? A pokud ano, zvládla ji, když pocit prvotní radosti a štěstí se vytratil?

Vítr konejšivě hladil její tvář, ale ona jeho něhu necítila. Propadla chmurám a lítosti. Je snad bolest a zmar v životě příčinou toho, že její lid se vytrácí, ohýbaný tlakem okolního světa? Neschopný v sobě najít sílu bojovat, stejně jako ona ztrácí sílu bojovat s pochybami.

Leila ztrácela víru. Z radosti z návratu k rodnému kmeni zbyla jen trýzeň a spousta otázek o smyslu jejich života. Tesák sevřený ve zpoceně dlaní lehce studil. Dívka přemýšlela, zda lev nezasadil do jejích ran jed, který ji rozežírání mysl. Vždyť jen bolest a vyčerpání přece nemůže pokřivit její mysl.

Travnatá planina kolem ní zvolna ubíhala, ale pochyby ne a ne se vytrátit. Po nějaké době lehké jízdy dorazili k malému potůčku líně se plazícím planí. Léto zastavil, obezřetně zavětril, sklonil svou štíhlou hlavu a začal pít. Leila se sesunula z jeho hřbetu, sundala mokusíny a vstoupila do studené vody. Hltavě pila chladivou vodu a omývala si zaprášený obličej.

Pomalou odmotala provázky držící její levou paži a obklady. Rána se pomaličku zatahovala a už tolik nekrvácela. Svlékla si kožené špinavé a krví nasáklé šaty a nahá se posadila do studené vody.

Studený proud odplavil z dívčina těla únavu a trochu projasnil její mysl. Chladivá voda byla balzámem. Pomalu s každým nádechem se jí vracela víra, že to co udělala a dělá je správné. Podstoupení výzvy bylo více než jen zbytečným riskováním drahého života. Stejně jako vítr vanoucí prérií nebo voda líně si razící cestu na zemi, tak volná, svobodná, může i její život a život jejich příbuzných takový být. Jen nepodlehnout bolestem a truchlení nad nezdary a neúspěchy.

Leila pomalu vstala, únavu jakoby odnesl proud. Vzkročila zpátky na břeh a nechala se osušit větrem. Propřala zakrvácené šaty a obklady, oblékla mokré oblečení a na rameno přiložila obklad.

Opatrně si přešla po levém předloktí. Ruka byla studená, ale přesto měla pocit, že v ní něco cítí. Utrhla dlouhý stvol trávy rostoucí všude kolem a přešla s ním od loketní jamky až do dlaně. Vzrušeně otevřela oči, když ucítila jemné zašimrání. Sebrala ze země kožené provázky a upevnila si obklad a zraněnou paži k tělu. Přes rameno přehodila zbytky kopí, doplnila láhev vodou a přistoupila ke klidně stojícímu mustangovi. Lehce jej poplácala po šíji, sevřela hřívku a elegantně se vyhoupla na hřbet zvířete. Léto překročil vodní tok a vydal se dál do pláně směrem k domovu.

Ani nevěděla, jak dlouho jeli, když varovné mustangovo zaržání upoutalo její pozornost. Asi sto kroků před nimi stáli tři muži. Každý držel za uzdu osedlaného mustanga.

Leila se rychle rozhlédla, zda by se mohla někam i s Létem ukrýt, ale jezdci ji spatřili. Vsedli na koně a rozjeli se k ní.

Hevrenka se proklínala, že nevěnovala planině větší pozornost. Myšlenky na rychlý útěk zavrhl, věděla, že by určitě spadla z koně. Rozhodla se zůstat a čelit jim.

Muži se blížili a Leilu polil ledový chlad. Byli to zloději koní. Věděla to, cítila to z nich. Muži se zastavili asi dvacet kroků před ní a něco si vzrušeně šeptali. Dívka neznala jejich řeč, ale jejich dychtivé pohledy, které upírali na Léta, hovořily jasně.

Pravá ruka jí instinktivně zamířila za záda, kde ale uchopila jen zlomenou zbraň. Leile se vybavil osud jejího kopí a v duchu zaklela. Strach v ní sílil. Proč teď, proč, když se nemůže pořádně bránit, ji vítr zavál do cesty takové nepřátele?

Muži se k ní začali pomalu přibližovat. Dva z nich ji objeli každý z jiné strany. Pravou ruku zvolna posouvala po opasku směrem k meči zavěšeném na levé straně pasu. Prsty narazily na zlomený lví tesák. Vzpomínka, tváří v tvář blížícím se mužům, ztracená kdesi v záhybech vědomí, ji ochromila. Bolest v rameni zatepala a studený pot stékal po zádech. Nahmátla jílec meče a pevně jej prsty objala.

Muži zastavili své mustangy pár kroků od ní. Špinaví, zaprášení přistěhovalci odění do zvláštních Leile neznámých, těsných šatů. Přes ramena přehozené dlouhé černé pláště. Dívka se zpříma dívala na muže stojícího před ní. Zdál se jí nejnebezpečnější.

Něco na ni hrubým hlasem křičel, až mu zpoceném čele vystoupila tlustá žíla. Neoholená brada, rozpraskané rty a dlouhý špičatý nos. Leilu upoutaly jeho oči, jasně modré jako oči lva, proti kterému před pár hodinami stála. Ale v těchto očích neviděla ani stopy po svobodě a radosti z života.

Mužův hřebec bylo smutné, zanedbané zvíře. Kožené sedlo měl pevně připevněné k tělu a byly vidět jizvy po ranách, které mu v minulosti popruhy udělaly. Leila se odpořem otrásla. Jaká neúcta k tak ušlechtilému zvířeti?! Lesklá černá pochva dlouhého meče, připevněná k opasku muže, hladila špičky větrem ohýbaných travin. V pravici svíral dlouhé dřevěné kopí, nic než ostrouhanou tyč se zaostřenou špicí. Vítr si pohrával s jeho pláštěm a vytvářel na něm drobné vlnky.

Dívka jej pozorovala, na její tváři mohl číst výraz hlubokého opovržení. Muž cosi zakřičel na ostatní a ti se zachechtali v odpověď. Jejich smích Leile připadal odporný. Jako křik vran trhajících zdechlinu kdysi majestátního zvířete.

Muž ukázal špičkou kopím na dívku a pak na zem před ní. Pochopila význam gesta. Pevně sevřela meč a vzdorovitě zavrtěla hlavou. Muži se znova rozchechtali. Ten po její pravici pobídl koně a přijel těsně k ní. Rychlým pohybem uchopil její havraní vlasy a prudce ji trhal hlavou dozadu.

Hevrenka bleskově tasila a sekla muži po tváři. Zaječel, pustil ji a chytil se za obličej. Rudá krev se vyřítla z rány. Jeho kůň se vyděsil výkřiku, hlasitě zaržál a roztančil se. Jezdec pevně popadl otěže a snažil se zvíře uklidnit.

Léto zafřkal, pohodil hlavou a popošel několik kroků nazpátek. Vůdce mužů cosi divoce zavrčel, popohnal koně a s napřaženým kopím se vyřítit na Leilu.

Dívka pevně stehny stiskla mustangovy boky a s rozšířenými očima sledovala blížícího se muže. Zaplavil ji úžas. Už necítila strach ani bolest. Jen vztek a touhu, poslat tyhle zbabělé ubožáky do náruče mrchožroutů.

Muž udělal prudký výpad a kopí se vyřítilo k dívčině hrudi. Leila se zahnula a mečem odrazila kopí do strany. V tu chvíli však pocítila v rameni prudkou bolest. Třetí z mužů se k ní zezadu přiblížil a udeřil jí pěstí do zraněného ramene. Hevrenka zalapala po dechu, jak se jí mysl zaplnila bolestí.

Ztratila rovnováhu a svalila se z Létova hřbetu na travnatou zem. Hřebec se vztyčil na zadních, zahrabal kopyty nad ležící dívkou a stočil se na levou stranu. Prudce narazil do mužova koně, ten zavrával a shodil jezdce ze sedla. Zběsile nad shozeným zatančil a prudce nakopnul. Chlap po úderu kopytem o kus odletěl.

Léto se zastavil, udělal úkrok stranou a zůstal stát nad ležící dívkou jako štít. Hevrenka se vzpamatovávala z bolestného šoku. Se zaťatými zuby se namáhavě postavila na Létovu pravou stranu.

Omámeně zírala na klečícího muže, držícího se za levý bok. Pramínek krve mu stékal ze rtů a barvil jeho šat. Leila sama pocítila horkou krev proudící jí z rány na rameni. Teď ale nebyl čas starat se o zranění. Za sebou zaslechla drsný výkřik a klapot kopyt. Vítr zašuměl. Hevrenka se prudce obrátila a spatřila hrot kopí mířící jí na prsa.

Nebyla schopná udělat jediný pohyb. Léto zařičel a pravou plecí strčil do úlekem zkamenělé dívky. Proletěla pár kroků vzduchem a svalila se do trávy. Meč jí vypadl z ruky a zmizel kdesi mezi stébly.

Kopí minulo její letící tělo o pár centimetrů a zabodlo se do štíhlého Létova krku. Prudce se vzepjal na zadních a zoufale zařehtal. Kopí pevně svírané modrookým mužem se prohnulo a zlomilo. Léto vydechoval chuchvalce krve a třásl se. Hrot kopí hluboce zaražený v krku. Nohy se mu podlomily a svalil se do trávy. Mustang modrookého muže nasál krev svého umírajícího druha a dal se do zběsilého divokého tance.

„Léto! Né!“ Kvílivý dívčí hlas se rozlétl po prérii. Po kolenou se Leila připlazila k ležícímu zvířeti. Tvář plnou slz a bolesti. Zoufale vytrhla kopí z rány a mrštila jím kamsi před sebe. Přitiskla svou dlaň na místo, odkud prýštila rudá a horká krev. Tiskla své špinavé čelo k jeho horkému tělu a zkrápěla jej potoky slz.

Léto sípavě dýchal a nozdry se mu ozdobily rudými bublinkami. Za sebou zaslechla, jak něco těžkého dopadlo na zem. Léto zahrabal kopyty a zachroptěl. Dívčin pravý bok zasáhl těžký úder. Modrooký muž se k ní zezadu přiblížil a nakopl ji těžkou, okovanou botou.

Přeletěla přes Létovu hlavu. Leila se snažila rychle postavit, čelit zbabělému útočníkovi, ale tělo odmítalo poslouchat. S nesmírnou námahou se posadila, držíc se za pravý bok. Modrooký stál nad chroptícím mustangem a s opovržením na něj hleděl. Za jeho zády se vynořil druhý z mužů, s rudou ránou na tváři. Cosi na modrookého vyštěkl a podíval se na Leilu.

Dívce se sevřelo hrdlo. Projel jí vztek. Prudce se postavila, vytrhla zastrčený lví tesák a výhružně jej sevřela v pravici. Uslzená tvář se jí zkrivila v opovržení.

Tihle lidé, prolétlo jí hlavou, ubozí zloději svobody jejího světa! Všechnu radost života změni v utrpení, kéž nikdy nenajdou svou cestu a skončí zoufalí marným hledáním.

Za sebou ucítila pohyb. Byl třetí z mužů, ten nakopnutý. Těsné šaty mu zdobila jeho vlastní krev, kapající z úst. Vrazil do ní, až spadla naznak do udusané trávy. Těžká boty jí dopadla na hrudník, drtíce žebra a vnitřnosti.

Lví tesák jí vypadl z dlaně. Těžce zasípala, každý nádech bodal jako tisíc jehel. Slyšela jejich odporný smích. Její přemožitel kolem ní prošel a stanul proti ostatním nad jejím umírajícím mustangem.

Léto ještě dýchal, slyšela jeho slábnoucí dech, ale nebyla schopná se pohnout. Mysl se halila v mlžný opar bolesti. Cítila, jak jí pulsuje tělem. Nechtěla takhle zemřít, chtěla se pomstít těm, kteří ji zraněnou přepadli a zavraždili jejího věrného přítele.

Vždyť porazila skalního lva! Nemůže zemřít jako loutka v ruce ubohých zlodějů. Sevřela pravou ruku v pěst v naději, že jí tesák skalního lva dodá odvahy, ale ruka byla prázdná. Pokusila se pohnout hlavu a přes nesmírnou bolest jí mírně pootočila na pravou stranu.

V mlhách spatřila zub ležící kousek od její ruky. S nesmírnou námahou, kousek po kousku se její dlaň pohybovala k tesáku. Drobné prsty jej objaly a pevně sevřely. Přitáhla paži k tělu a položila si ruku s tesákem na bolavý hrudník.

Modrooký s rukou na jílci dlouhého meče překročil Léta a stanul u jejích nohou. Shlížel na ni jako na cosi odporného. Tvář se mu zkřivila vztekem.

Leila se pokusila pousmát. Ač jí bylo nesmírně líto ztráty milovaného mustanga, přece cítila kousek radosti z toho, že jej tito lidé nedostanou. Sevřela tesák, svou poslední naději a bojovně natáhla třesoucí se paži. Špička tesáku mířila muži do obličeje.

Stiskl rty, nasál vzduch do plic a pliv na ní. Rázně k ní přikročil, vykroutil jí tesák z ruky a odhodil ho kamsi do trávy za její hlavu. Leila zkroušeně zasípala. Její trofej, její poslední spása zmizela kdesi pryč a s ní veškerá naděje.

Muž do ní kopl a otočil se na ostatní. Jejich pobledlé vyděšené pohledy mířily kamsi za jeho záda. Mustang, na kterém seděl muž s rozseknutou tváří, vykopl zadními běhy, vyhodil vyděšeného jezdce ze sedla a dal se na úprk.

Modrooký se otočil. Pět kroků za ležící dívkou stál obrovský přízračný duch skalního lva. Mohutné, svalnatě tělo vydávalo slabou záři. Modrooký zbledl a roztrásl se mu kolena. Lev rozevřel obrovskou tlamu a zařval. Jeho se rozlehl plání jako prudký závan větru.

Muž se s děsem v očích otočil a spolu s ostatními prchal pryč. Šelma se odrazila a mocným skokem, přistála modrookému muži na zádech. Obrovské čelisti sevřely jeho lebku a rozdrtily ji na beztvárovou kaši. Lví duch zvedl stříbrnou hlavu a vyrazil za zbývajícími zděšeně prchajícími muži. Po pár okamžicích z nich zbyla jen beztvará, krvavá hmota. Jejich rozházená těla zbarvila dlouhé stonky trávy do ruda. Kdesi na zamlženém obzoru se míhaly siluety prchajících mustangů.

Leila ležela na zemi a bojovala o každý dech. Modré nebe nad hlavou se jí rozmlžilo v záplavě slz řinoucích se jí z očí. Kdesi v dáli slyšela lví řev, ale pokládala to jen za výplod své hasnoucí mysli.

Pak se jí v zorném poli zjevila přízračná hlava lvího samce. Velké oči se k ní s každým okamžikem přibližovaly. Jen rozmazaně viděla jeho obrovskou tlamu, na jejíž levé straně chyběl tesák. Oči šelmy vyplnily celé její zorné pole a pak jí pohltily.

Cítila silný tah a bez vzdoru se mu poddala. Její mysl se odpoutala od těla a najednou stála sama nad sebou a dívala se, jak umírá. Lev se opřel čenicem o dlaň její pravé ruky a ona ucítila jeho vlhké nozdry. Přejela mu rukou po hlavě a usmála se. Cosi jí šťouchlo do levého ramene. Necítila v něm už žádnou bolest. Ohlédla se a za ní stál přízračný mustang.

„Léto,“ chtěla vykřiknout, ale z jejích němých úst nevyšel žádný zvuk. Léto u ní stál a pohupoval hlavou. Stříbrný lev se před ně postavil a prohlížel si je.

V plání se vytvořil mohutný vítr a hnál se krajinou směrem k nim. Drobné kapičky průzračných slz orosily dívčinu tvář a její rty se pohnuly.

Svoboda. Vítr je pohltil a oni se společně v něm rozplynuli jako mlha nad ránem. Vysoko v oblacích nad mrtvými těly proletěl hnědý orel a hlasitě vykřikl.